

[Pia Kjærsgaard]

vild flugt fra Edinburgh-afgørelsen, hvor der bl.a. står, at det overstatslige princip ikke finder anvendelse, det udenrigs- og sikkerhedspolitiske samarbejde er et mellemstatsligt samarbejde. Udenrigsministerens udtalelser harmonerer overhovedet ikke med afgørelsen i Edinburgh og det, som de danske vælgere sagde ja til ved afstemningen om EF-unionen, og derfor er det meget påkrævet i dag med en forklaring og en uddybning fra udenrigsministeren vedrørende de udtalelser. Og det nytter altså ikke at komme med bortforklaringer og mere eller mindre private opfattelser. Når udenrigsministeren rejser rundt i verden, må man naturligvis forvente, at han udtaler sig offentligt i embeds medfør og ikke som privatperson.

Men det var jo bare en af balladesagerne; andre drejede sig om lukkeloven og børnepasningsgarantien. Hver dag har efterhånden sin uenighed, og man må efterhånden spørge sig selv, om der overhovedet er noget, denne regering kan blive enig med sig selv om – ud over altså at blive siddende for enhver pris til december 1994.

Nu skal man jo heller ikke være helt uretfærdig, for regeringen har kunnet blive enig med sig selv om at fremsætte et finanslovforslag, der på papiret udviser et dundrende underskud på 56 mia. kr. Men desværre er der indbygget en række fiksfakserier i forslaget, hvilket betyder, at det reelle underskud faktisk bliver 100 mia. kr. Ja, vi har så sandelig fået en socialistisk ledet regering, hvis adelsmærke åbenbart skal være, at de kommende generationer skal betale regningen for den nuværende ødselhed. Det er intet mindre end en skandale og et klokkeklart bevis på, at regeringen totalt mangler økonomisk ansvarlighed. Regeringen prøver nemlig ikke engang at spare; den øger tværtimod udgifterne og har således helt givet op.

Et af eksemplerne på, hvor man kan forvente stærkt stigende udgifter, er bl.a. på udlændingeområdet. En rapport fra et udvalg under Finansministeriets Budgetdepartement beviser dette. Ifølge udvalget bliver udgifterne til flygtninge i år på ca. 6 mia. kr., men om 4 år vil udgifterne have rundet 13 mia. kr., hvis der ikke strammes op, og hvis ikke tilstrømningen af udlændinge til Danmark aftager. Udvalget har også beregnet, hvad en flygtningefamilie med to voksne og tre børn vil koste samfundet over

en periode på 11 år, hvis de to voksne ikke kommer i arbejde. Udgiften er 3,7 mio. kr. fordelt på kontanthjælp, børnetilskud, boligsikring, daginstitution, undervisning m.v., og hvis disse udlændinge ikke får arbejde, fortsætter udgifterne med at stige.

De iskolde kendsgerninger er jo, at udgiften på de 3,7 mio. kr. næsten svarer til 1.000 kr. om dagen, og det er kun for én familie. Der er tusinder i samme situation, som danske skatteydere skal forsørge.

Det er ikke noget under, at vi har verdens højeste skattetryk og en efterhånden helt umulig gældskyld, men det er åbenbart regeringens politik, at danskerne via skatteåget og for lånte midler skal rende rundt og lege socialkontor for hele verden.

Derfor blev jeg også positivt overrasket, da statsministeren på et tidspunkt udtalte sig til fordel for stramminger i vores udlændingepolitik. I et enkelt øjeblik optimisme troede jeg virkelig, at statsministeren var kommet til fornuft og havde indset situationens alvor, men også her blev jeg skuffet. Straks var der igen ballade i regeringen, idet viceministeren talte sin chef offentligt imod. Statsministeren faldt lynhurtigt ned som et lam, og siden har vi ikke hørt mere om den sag fra statsministerens side. Dog er det lykkedes for statsministeren at blive uvenner med partifæller, der fuldt berettiget har gjort opmærksom på udlændingeproblemerne. Statsministeren har ligeud sagt, at han ikke ønsker sådanne borgmestre et godt kommunalvalg. Det tror jeg såmænd heller ikke at Socialdemokratiet får alligevel.

Men det har jeg en forventning om at Fremskridtspartiet får. Flere og flere danskere får nemlig øjnene op for, at vor udlændingepolitik er den eneste rigtige. Derfor kan man lige så godt vælge den ægte vare frem for alle mulige plagiater. Vi er nederst på stemmesedlen, men forrest i oprydningen.

Jamen er det da ikke herligt og fantastisk, som denne regering strides og kævles i al offentlighed, så vælgerne rigtigt kan se, hvor uenig, hvor udelig og hvor håbløs den er? Meningsmålingerne taler deres tydelige sprog herom, men et gammelt ordsprog siger jo også, at når krybben er tom, bides hestene. Det er præcis, hvad vi er vidner til i øjeblikket.

Regeringen er i fuld gang med at sætte vel-færdssamfundet over styr ikke blot på grund af